

Шабачко позориште – Quo vadis?

Повод за разговор са госпођом Марјаном Исаковић, управницом Шабачког позоришта, била је њена изненадна неопозива оставка. Она је пре годину и по дана преузела ову дужност, после госпође Кате Југовић, професора књижевности из гимназије. То су били веома кризни тренуци за Шабачко позориште, због недостатака финансијских средстава и заосталих дугова. Година 2001. била је преломна за опстанак, јер је требало наћи начина да се, и поред помоћи од Општине, највећи део средстава заради.

Тек ове године Шабачко позориште је отпочело са радом и испунило свој годишњи план. Госпођа Марјана Исаковић је изразила велику захвалност господину Браци Петковићу, драмском писцу из Београда, који је поклонио свој текст позоришту, и уз минимална средства постављена је представа Каскадер. Затим је уследила Стеријина Лажа и паралажа, па дечја представа Кинеске бајке, дипломска представа Соње Карајић и Сање Величковић Сусрет на врху, која иде на Фестивал малих сцена у Српском Сарајеву. У режији Југа Радивојевића постављена је Коштана и на крају године, у режији младог драматурга Владе Симића, који студира у Београду, реализована је дечја Новогодишња представа. Позориште је и кадровски ојачано доласком двоје младих глумаца, Соње Карајић и Владимира Милојевића. Остварена је сарадња са младим драматурзима, а позориште се појавило и као саорганизатор за многе концерте и манифестације. Такође, сала је донекле реновирана, окречена је, промењене су завесе, тонска кабина је ремонтована, а набављено је и понешто од техничких средстава.

Госпођа Марјана Исаковић је, управо у тренутку када је позориште наговестило “свој повратак у живот”, дала оставку, што је образложила личним мотивима. Као веома амбициозна и енергична особа, која је оставила трага својим радом у Шабачком позоришту, не жели да одржава постојеће стање, већ да својом способношћу и креативношћу напредује даље. Основни проблем она види у томе, што нема довољно разумевања за позориште у граду и руководећој структури. У наредној години, само према библиотеци, музеју и архиву ће се испуњавати законске обавезе, то јест обезбедиће се годишњи буџет, а остале културне делатности ће функционисати “по принципу тендера”. На овај начин је позориште хендикепирано, јер ће бити у позицији да са својим програмом конкурише са Домом културе, културноуметничким друштвима, чији су пројекти много јефтинији, по својој природи. Позориште је специфична делатност, у коју треба уложити доста средстава и вероватно неће имати шансе да “прође” са својим скупим пројектима и да оствари репертоарски годишњи план и програм. Госпођа Марјана Исаковић не верује да би одређени експертски тим имао довољно слуха и разумевања, јер у Шапцу нема еминентних стручњака из позоришне делатности (режисера, драматурга, писаца, који су своју судбину везали за позориште), па самим тим му не би били ни наклоњени. Професионално позориште има своје захтеве, које треба коректно испунити и требало би донети закон, према којем би равноправно функционисала сва позоришта на нивоу државе. На овај начин руши се традиција позоришта као институције, а Шабачко позориште је познато као друго позориште по настанку у Србији и по својим многим успесима на фестивалима у земљи и ван ње.

На крају разговора госпођа Исаковић је изјавила да не би желела да се за њено име везује идеја замирања позоришног живота у Шапцу и да не проналази себе у тој будућој организацији “по принципу тендера”. Све ово предвиђа и гашење неких радних места и реорганизацију, тако да

ће позориште морати да претрпи “болне резове”, ако уопште опстане. За сада она и даље обавља своју дужност управника позориш та, јер се још није појавио кандидат, који би се прихватио ове одговорности.

Шабачко позориште “Љубиша Јовановић” више не носи своје име, као што се више и не одржава манифестација под именом чувеног глумца. Промена по сваку цену, значи губљење идентитета и Шабачком позоришту ће донети још само додатне трошкове.

БУДУЋНОСТ У СЕБИ НОСИ МИРИС УСТАЈАЛОСТИ!?! ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ – QUO VADIS?